

OSRODEK SZKOLENIA OFICERÓW REZERWY

DO UŻYTKU
SLUŻBOWEGO

Egz. Nr. 1

TAKTYKA

ZASADY ORGANIZACJI I WYKONANIA MARSZÓW
PRZEZ PODODDZIAŁY

BIBLIOTEKA SZKOLENIA
OFICERÓW REZERWY

36508

WARSZAWA - REMBERTÓW

1968

37 4/85 3
OŚRODEK SZKOLENIA OFICERÓW REZERWY

DO UŻYTKU
SLUŻBOWEGO

Egz. Nr. 1

TAKTYKA
ZASADY ORGANIZACJI I WYKONANIA MARSZÓW
PRZEZ PODODDZIAŁY

4-4-4
BIBLIOTEKA SZKOLENIA
OŚRODEK SZKOLENIA
OFICERÓW REZERWY

36508

WARSZAWA - REMBERTÓW

1968

strona 44

OŚRODEK SZKOLENIA OFICERÓW REZERWY

Przeł. prot. 12657

DO DZIAŁU
SLUŻBOWEGO

POUFNE

Egz.Nr 1

ZATWIERDZAM
Z-CĄ KOMENDANTA
OŚRODKA SZKOLENIA OFICERÓW REZERWY
d/s szkolenia

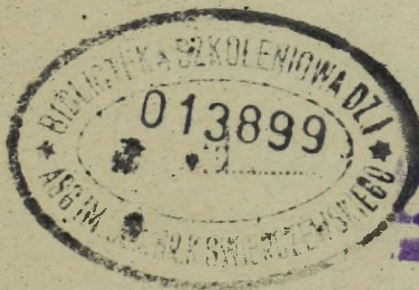
Rok szkolny 1968.
Dla wykładowców i słuchaczy

plk Józef BATKIEWICZ

Dnia "....." 1968 r.

TAKTYKA

ZASADY ORGANIZACJI I WYKONYWANIA MARSZÓW
PRZEZ PODODZIAŁY

ARCHIWUM
BIBLIOTEKI SZKOLENIA
AKADEMII SZTANU GENERALNEGO
gen. brzoź. K. Gierczewski

36508

SPRAWDZIŁ
KIEROWNIK CYKLU TAKTYKI

ppłk dypl. St. PIKUŁA

WARSZAWA REMBERTÓW

1968 r.

WYKAZ ZAŁĄCZNIKÓW

Nr załącznika	Treść załącznika	Ilość egz.	UWAGI:
1	Wariant ugrupowania marszowego kp jako szpicy tylnej i bocznej pułku zmechanizowanego	150	
2	Wariant ugrupowania marszowego bp jako awangardy pułku zmechanizowanego	150	
3	Wariant ugrupowania marszowego bp w siłach głównych pułku.	150	

PLAN WYKŁADU

=====

TEMAT: "Zasady organizacji i wykonywania marszów przez pododdziały".

CEL: Zapoznać słuchaczy z zasadami organizacji i wykonywania marszów przez pododdziały.

ZAGADNIENIA SZKOLENICZE:

I. Organizacja i prowadzenie marszu na szczeblu pododdziałów.

1. Ogólne zasady wykonywania marszów.

- A. Cel marszu i warunki w jakich marsze mogą być organizowane i prowadzone;
- B. Rodzaje marszów;
- C. Odpoczynki;
- D. Wykonywanie marszów w warunkach szczególnych.

2. Zasady organizacji regulacji ruchu.

3. Miejsce i zadania pododdziałów w marszu.

4. Ugrupowanie marszowe pododdziałów oraz zasady wzmocnienia i użycia rodzajów wojsk.

- A. Ugrupowanie marszowe;
- B. Zasady wznacniania pododdziałów;
- C. Zasady użycia rodzajów wojsk.

5. Praca dowódcy i sztabu w zakresie organizacji marszu.

- A. Wypracowanie decyzji;
- B. Doprowadzenie decyzji do wykonawców.

6. Zabezpieczenie bojowe marszu.

7. Prowadzenie marszu.

II. WNIOSKI KOŃCOWE.

I. ORGANIZACJA I PROWADZENIE MARSZU NA SZCZEBLU PODODDZIAŁÓW

1. Ogólne zasady wykonywania marszów

A. Cel marszu i warunki w jakich marsze mogą być organizowane i prowadzone.

Manewrowy charakter współczesnego pola walki, wysokie tempo działań bojowych, prowadzonych w warunkach ciężkiego zagrożenia bronią masowego rażenia, przy szybko zmieniających się sytuacjach, wymagają przesuwania wojsk na znaczne odległości w ograniczonym czasie.

Przesunięcia te mogą być wykonywane transportem kolejowym, lotniczym, rzeczonym /morskim/ lub marszem ^{cał}etatowych, względnie przydzielonych środkach transportowych, a niekiedy marszem pieszym.

Przesunięcia wojsk mogą być również dokonywane sposobem kombinowanym. To znaczy część odległości pokonują transportem kolejowym lub rzeczonym, a część transportem kołowym na etatowych środkach transportowych.

Celem marszu jest doprowadzenie wojsk do wyznaczonego rejonu, w określonym czasie, przy zachowaniu pełnej gotowości bojowej, w ugrupowaniu zapewniającym jak najlepsze wykonanie postawionego zadania.

Marsze najczęściej będą wykonywane w celu:

- koncentracji sił i środków;
- dla przesunięcia drógich rzutów i odwodów w celu wprowadzenia ich do walki;
- zniszczenia wysadzonych na tyłach wojsk własnych, desantów powietrznych /morskich/ nieprzyjaciela;
- dokonania przegrupowania sił z jednego kierunku operacyjnego na drugi;
- podciągania sił dla wykonania kontrataków;
- oderwania się od nieprzyjaciela i zajęcia nowej rubieży obronnej.

Mezależnie od celu, marsze mogą być wykonywane w różnych warunkach terenowych i atmosferycznych tak w dzień jak i w nocy.

Organizując marsz szczególnie w pasie przyfrontowym należy dążyć do wykonania go w nocy lub w warunkach ograniczonej widoczności /mgła, śnieżyca/, co z jednej strony umożliwi skryte podejście wojsk i uzyskanie zaskoczenia, a z drugiej strony zmniejszy możliwości niszczenia maszerujących kolumn bronią konwencjonalną, jak i środkami masowego rażenia.

Ażeby pododdziały wyszły na czas z rejonu rozmieszczenia na wyznaczoną marszrutę, oraz w celu kontroli ich wymarszu wyznacza się punkt wyjściowy i punkty wyrównania.

Odległość punktu wyjściowego od rejonu rozmieszczenia wojsk winna umożliwiać formowanie kolumn do marszu i z zasady powinna wynosić:

- dla pododdziałów wykonujących marsz pieszo ok. 2-5 km od rejonu rozmieszczenia;
- dla pododdziałów wykonujących marsz na środkach transportowych około 8 km od rejonu rozmieszczenia.

Początek marszu określa się przekroczeniem przez czoło sił głównych punktu wyjściowego. Regulowanie tempa marszu odbywa się na punktach wyrównania. Służą one równocześnie do kontroli tempa marszu oraz zapewniają jednocześnie wyjście maszerujących kolumn na nakazaną rubież ważną pod względem taktycznym.

Pierwszym punktem wyrównania jest punkt wyjściowy. Odległość między punktami wyrównania na trasie marszu pododdziałów nie powinna przekraczać 2-3 godzin marszu. Należy dążyć do tego, by punkty wyrównania mogły być dogodnymi rubieżami rozwinięcia pododdziałów do walki i dlatego nie należy do tego celu wybierać cieśnin lub rubieży rzek.

B. Rodzaje marszów

Zależnie od zadania i sytuacji marsze mogą być wykonywane do frontu, wzdłuż frontu oraz od frontu do tyłu.

Marsz dofrontowy / z tyłu do frontu / - polega na zbliżaniu się wojsk do nieprzyjaciela znajdującego się w obronie,

nacierającego, lub maszerującego naprzeciw naszym wojskom.

Marsz boozny /wykonywany wzdłuż frontu/ - wykonuje się, jeżeli zachodzi konieczność przegrupowania sił z jednego kierunku operacyjnego, na inny.

Marsz odfrontowy /od frontu do tyłu/ - może być wykonywany w czasie wycofania i polega na tym aby po oderwaniu się od nacierającego nieprzyjaciela, bez styczności z nim osiągnąć nakazany rejon, lub rubież ochronną.

Szybkość marszu wojsk i czas trwania w ciągu doby zależy od:

- otrzymanego zadania;
- zaprawy marszowej wojsk;
- wyszkolenia kierowców mechaników;
- stanu dróg;
- stanu technicznego pojazdów;
- pogody, pory roku i doby.

Średnią szybkość marszu pododdziałów na samochodach /wozach bojowych/, artylerii o ciągu mechanicznym a także czasokres trwania marszu w ciągu doby ustala dowódca organizujący marsz który winien dążyć do uzyskania ekonomicznej najwyższej średniej szybkości marszu dla danej kategorii sprzętu.

Średnia prędkość kolumny pojazdów gąsienicowych jest w zasadzie mniejsza od średniej prędkości kolumny pojazdów kołowych. Dotyczy to szczególnie marszu na większe odległości. W marszu na małe odległości /2-3 godzin marszu/ prędkość kolumn pojazdów kołowych.

W wypadku ruchu kolumn składających się z pojazdów kołowych i gąsienicowych należy przyjmować prędkość obowiązującą dla kolumn pojazdów gąsienicowych.

Średnia szybkość marszu może wynosić:

Wyszczególnienie	Po drogach		Długość marszu w km w ciągu doby
	w dzień	w nocy	
Piechota zmechanizowana, ozołgi i artyleria	20-30 km/godz.	15-20 km/godz.	200-250 i więcej
Kolumny samochodowe	30-40 km/godz.	25-30 km/godz.	
Pieszo	4-5 km/godz.	4-5 km/godz.	25-30
Na nartach	5-7 km/godz i więcej		35-40

C. Odpoczynki:

W celu zachowania zdolności fizycznej wojsk, sprawdzenia stanu technicznego pojazdów i usunięcia uszkodzeń wyznacza się:

- odpoczynki krótkie;
- odpoczynki długie;
- odpoczynki dzienne /nocne/.

Odpoczynki organizuje się:

a/ Dla wojsk wykonujących marsz pieszo:

Pierwszy odpoczynek 10' wyznacza się po pierwszych 30' marszu.

- krótkie odpoczynki - 10' po każdym 50' marszu;
- długie odpoczynki - 2-4 godz. na początku drugiej połowy marszu.

b/ Dla pododdziałów zmechanizowanych i ozołgów

Krótkie odpoczynki 20-30' po każdym 2-3 godzinach marszu, w celu dokonania przeglądu wozów bojowych i samochodów.

W czasie krótkich odpoczynków ugrupowanie marszowe kolumny nie zmienia się.

Pojazdy mechaniczne zjeżdżają w miarę możliwości na prawy skraj drogi i zatrzymują się w odległościach ustalonych przez dowódcę. Żołnierze na rozkaz dowódcy schodzą na prawą stronę drogi.

Długi odpoczynek - 2-4 godz., wyznacza się na początku drugiej połowy marszu w celu:

- wypoczęcia wojsk i uporządkowania kolumny;
- sprawdzenia stanu technicznego pojazdów;
- spożycia posiłków przez stan osobowy;
- uzupełniania materiałów pędnych i smarów.

Odpoczynki dzienne /nocne/ wyznacza się, po marszu dziennym /nocnym/

Na odpoczynek dzienny /nocny/ pododdziały zajmują wyznaczone rejon.

Krótkich odpoczynków nie wyznacza się:

w bezpośredniej bliskości rubieży prawdopodobnego starcia z nieprzyjacielem, przed i^{III} większych miejscowościami, przed rubieżami wodnymi oraz w masywach leśnych o ograniczonej ilości dróg wyjazdowych.

Długie odpoczynki dzienne/nocne/ urządza się w rejonach posiadających sprzyjające warunki do ukrycia, maskowania wojsk i sprzętu oraz posiadających naturalne źródła wody.

Należy unikać rozmieszczenia wojsk w osiedlach.

W nocy i podczas silnych mrozów, odpoczynków długich nie wyznacza się, a odpoczynki krótkie przy marszu motorowym wyznacza się co 1-1, 5 godzin marszu, w czasie których stan osobowy wyładowuje się z samochodów, celem rozgrzania się ruchem.

Podczas marszu w okresie roztopów, długie odpoczynki wyznacza się w miejscach umożliwiających ogrzanie się ludzi, oraz wysu-
szenie umundurowania i oporządzenia.

W czasie marzu w górach, pododdziałom maszerującym pieszo po stromych stokach oprócz odpoczynków krótkich, wyznacza się 3- minutowe przerwy po każdym 15-20° marszu. Odpoczynki długie wyznacza się przy źródłach wody u podnóża wzgórz.

Podczas odpoczynków pododdziały winny być w ciągłej gotowości

do odparcia powietrznego i naziemnego napadu npla.

D. Wykonywanie marszu w warunkach szczególnych.

Marsz może być wykonywany bez względu na porę dnia i nocy, warunki atmosferyczne i w różnym terenie.

Dla zabezpieczenia warunków marszu w nocy należy:

- w ciągu dnia rozpoznać marszruty i zorganizować służbę porządkowo-ochronną;
- przygotować środki do naprawy dróg, mostów i przepraw;
- przygotować przewodników /szczególnie do marszu w terenie zalesionym /craz oznaczyć pojazdy dobrze widocznymi znakami w ciemnościach /znaki fosforyzujące/;
- przed marszem zapewnić pododdziałom, a zwłaszcza kierowcom i mechanikom dostateczną ilość odpoczynku.

W czasie nocnego marszu zaostrza się dyscyplinę maskowania dźwiękowego i świetlnego, drogi oznaczają się dobrze widocznymi wskaźnikami. Czołgi i inne pojazdy mechaniczne posuwają się z zaciemnionymi reflektorami lub wykorzystują środki noktowizyjne.

Odległość działania ubezpieczenia marszowego zmniejsza się a ubezpieczenie bezpośrednie wzmacnia się.

z Marsz nocny należy kończyć z takim wyłożeniem, aby pododdziały maszerujące w ogonie kolumny przed nastaniem świtu mogły wejść w wyznaczone rejony zatrzymania. W wypadku przechodzenia z marszu nocnego w dzienny, przed nastaniem świtu należy podać specjalny sygnał celem przyjęcia odległości obowiązujących w marszu dziennym.

W czasie marszu w zimie - szczególną uwagę należy zwrócić na przygotowanie sprzętu technicznego, dróg oraz zabezpieczenie ludzi przed odmrożeniami.

Szybkość marszu w zimie będzie mniejsza i w zwiększać należy odległości między pojazdami szczególnie na śliskich nawierzchniach. Samochody służące do przewożenia ludzi wyposaża się w przykrycie z brezentu, a podłogę skrzyń ładownych wysiada się słomą, siano, mochem leśnym, lub

suchymi liśćmi. Przy przemarszach podczas silnych mrozów i wiatrów na odkrytych samochodach, stan osobowy za wyjątkiem obserwatorów, powinien siedzieć plecami do kierunku jazdy, a dla ochrony przed wiatrem wykorzystuje się płaszcze-namioty. W czasie marszu na nartach pododdziały odczołowe zmienia się co godzinę, a w marszu pieszym po drogach zasypanych śniegiem co 20-30 minut marszu.

Podczas marszów w czasie roztopów szczególną uwagę należy zwrócić na pełne rozpoznanie marszrut oraz zabezpieczenie środków transportowych w materiały i sprzęt do pokonywania trudnych odcinków drożni i pomocy technicznej dla pojazdów, które ugrzęzły.

Przy organizacji marszu w terenie lesisto-bagnistym szczególną uwagę należy zwrócić na:

- zwiększenie ilości pododdziałów rozpoznawczych, oraz organizowanie ubezpieczeń okrężnych dla każdej kolumny;
- dokładne regulowanie ruchu oraz wystawienie stałych ubezpieczeń na drogach prowadzących ze skrzydeł w kierunku głównych marszrut;
- wyposażenie pododdziałów w środki do pokonywania terenu podmokłego.

Przy marszu w lesie odległości pomiędzy pododdziałami zmniejsza się, a elementy ubezpieczenia marszowego wysyła się na mniejsze odległości. Na drogach, przesiekach i ścieżkach leśnych wystawia się dobrze widoczne drogowskazy z oznaczeniem na nich kierunków i odległości.

W celu zabezpieczenia ruchu środków transportowych po drogach leśnych i przesiekach urządza się mijanki.

W lesie bez dróg marsz wykonuje się ~~całkowicie~~ wg asymutu.

Marsz w górach organizuje się z uwzględnieniem profilu marszrut.

W terenie o wzniesieniu większym niż 10^0 przy marszu pieszym należy zwiększyć czas marszu o jedną godzinę na każde 300 m wzrostu wysokości.

Przy stromych stokach wzgórz odległości między pojazdami zwiększa się do 100 m oraz stosuje się dodatkowe środki hamowania pojazdów kołowych.

Przy marszu na trudno dostępnych odcinkach dróg pododdziały czołgów i artylerii prowadzi się samodzielnie kolumnami.

Na przełęczach i wąskich drogach górskich ruch odbywa się w jednym kierunku, kolumny samochodowe przepuszczona się kolejno. Oddziały zabezpieczenia ruchu wysyła się z reguły na każdą marszrutę. Pododdziały wykonujące marsz w górach wyposaża się w środki i urządzenia do pokonywania rzek i strumieni górskich. Na odcinkach, które nie pozwalają na wysłanie ubezpieczeń bocznych, wystawia się ubezpieczenia stałe.

2. Zasady organizacji regulacji ruchu.

Regulacja ruchu jest to system przedsięwzięć zapewniających przygotowanie i ubezpieczenie warunków sprawnego przebiegu ruchu.

Za organizację i zabezpieczenie ruchu na drogach marszu odpowiada sztab szczebla organizującego marsz.

Na drogach, po których maszerują wojska kilku pododdziałów, regulację ruchu organizuje sztab nadrzędny.

Do regulacji ruchu używa się etatowych pododdziałów regulacji ruchu i porządkowo-ochronnych, a w razie konieczności także innych pododdziałów uprzednio przygotowanych do tego celu.

Na każdą drogę marszu wyznacza się komendanta i pododdział do regulacji ruchu. Drogi marszu szczególnie długie można dzielić na odcinki o długości do 100 km.

W tym wypadku komendanta wyznacza się na każdy odcinek. Jeżeli pododdział maszeruje po oddzielnej drodze, nie wyznacza się komendanta drogi. W tym wypadku na zarządzenie dowódcy pododdziału w niezbędnych punktach mogą być wystawiane posterunki regulacji ruchu, które zdejmuje się po przejściu danego pododdziału.

Posterunki regulacji ruchu wystawia się w punktach wyjściowych i wyrównania, przeprawach, przełęczach górskich, cieśninach i węzłach dróg. W skład posterunku regulacji ruchu wchodzi dowódca i kilku regulujących, których liczba zależy od zadania posterunku i sytuacji. W najważniejszych punktach na czele posterunków mogą stać oficerowie.

W celu zmniejszenia liczby posterunków szeroko stosuje się

wskazniki kierunku ruchu i znaki drogowe.

Do dyspozycji komendantów dróg marszu i odcinków na trudne do przebycia odcinki dróg wydziela się odcinki i pododdziały wojsk inżynierskich.

Łączność sztabu z komendantami dróg /odcinków dróg/ a w koniecznych wypadkach i z niektórymi ważnymi posterunkami regulacji ruchu zapewnia się za pomocą radiostacji oraz przewodowych i ruchomych środków łączności.

Regulację ruchu na przemarsz wojsk organizuje się zawczasu na całej długości drogi lub w toku marszu, kolejno na poszczególnych odcinkach drogi.

3. Miejsce i zadania pododdziałów w marszu.

Przemarsz wojsk nie jest celem samym w sobie, a prowadzi się go zawsze w celu wykonania ściśle określonego zadania. Stąd też miejsce i zadania pododdziałów wykonujących marsz uwarunkowane są ściśle od celu marszu, oraz zadania wojsk po jego wykonaniu. Manewrowy charakter współczesnego pola walki, prowadzenie działań na olbrzymich przestrzeniach, możliwość użycia przez przeciwnika wojsk desantowych na głębokich tyłach, oraz zagrożenie partyzantami na terenach zajętych, stwarza konieczność prowadzenia wszelkich przemarszów wojsk w przewidywaniu starcia z przeciwnikiem.

Batalion może wykonywać marsz samodzielnie, lub w ramach związku taktycznego.

W ugrupowaniu wyższego szczebla batalion może działać jako:

- awangarda sił głównych;
- oddział boczny;
- w kolumnach sił głównych pułku;
- jako ariergarda.

Niezależnie od powyższego batalion może działać jako:

- oddział przedni awangardy;
- oddział tylny ariergardy;
- oddział wydzielony;

Awangardę organizuje się przy marszu dofrontowym dla pułku w sile wzmooczonego batalionu.

Zadaniem batalionu jako awangardy jest:

- ubezpieczenie sił głównych pułku przed niespodziewanym napadem i rozpoznaniem nieprzyjaciela;
- nieszczenie pododdziałów nieprzyjaciela i zapewnienie ciągłości marszu sił głównych pułku;
- rozbicie ozołowych pododdziałów nieprzyjaciela przy zetknięciu się z nim i zapewnienie siłom głównym pułku dogodnych warunków rozwinięcia się i wejścia do walki;
- uprzedzenie nieprzyjaciela w zajęciu dogodnej rubieży rozwinięcia, w celu osłony rozwinięcia się sił głównych pułku i zapewnienia im czasu na przyjęcie odpowiedniego ugrupowania i wykonania manewru.

Awangarda maszeruje od ozoła sił głównych pułku w odległości ustalonej każdorazowo przez dowódcę organizującego marsz. Odległość ta uzależniona jest od szybkości marszu, jednak w każdym konkretnym wypadku powinna zapewnić minimum czasu na rozpoznanie sił przeciwnika, podjęcie decyzji do użycia sił głównych i rozwinięcie ich w toku podejścia do rubieży, gdzie zatrzymana została awangarda.

Odległość ta winna równać się przestrzeni, którą siły główne mogą pokonać w ciągu 40-60 minut i średnio wynosi 20-30 km.

Oddział boczny organizuje się przy marszach wykonywanych wzdłuż frontu, na skrzydle skąd istnieje zagrożenie npla.

Oddział boczny maszeruje w odległości ustalonej przez wyższego przełożonego, średnio 8-12 km od osi marszu sił głównych, ozołem na wysokości ozoła sił głównych pułku.

Zadaniem batalionu jako oddziału bocznego jest:

- zabezpieczenie sił głównych pułku przed niespodziewanym napadem i rozpoznaniem przez nieprzyjaciela z kierunków zagrożonego skrzydła;
- stworzenie ubezpieczonym siłom głównym dogodnych warunków rozwinięcia się i wejścia do walki.

Ariergarde - organizuje się przy marszach wykonywanych od frontu do tyłu.

Zadaniem ariergardy i ubezpieczeń tylnych jest zapewnienie ciągłości i płynności marszu oraz ubezpieczenia sił głównych od tyłu. Odległość ariergardy od ogona sił głównych wynosi 20-30 km.

Oddział przedni awangary - organizuje się w warunkach kiedy awangardę dywizji stanowi pułk.

Oddział tylny ariergardy - organizuje się w sile wzmoconego batalionu, przy wykonywaniu marszu od frontu do tyłu przez dywizję.

Wydzielony jest on ze składu pułku działającego jako ariergarda sił głównych dywizji.

Oddział wydzielony może być organizowany przed rozpoczęciem marszu lub w toku jego trwania na jednym z dłuższych odczynków, w miarę zbliżania się do nieprzyjaciela.

Zadaniem jego będzie opanowanie ważnej rubieży/rejonu/ na kierunku działania dywizji w celu stworzenia najkorzystniejszych warunków wejścia dywizji do walki z marszu.

On należy wysyłać do przodu na odległość, którą siły główne mogą pokonać w ciągu 2-3 godzin.

Kompania /pluton/ w ugrupowaniu szczebla wyższego może działać jako:

- szpica ozołowa;
- szpica boczna;
- szpica tylna;
- w kolumnach sił głównych batalionu.

Zadaniem szpicy ozołowej i bocznej jest:

- uprzedzenie ubezpieczonych sił przed niespodziewanym napadem nieprzyjaciela;

- zdecydowane atakowanie przeciwnika na osi marszu, lub zatrzymanie jego przeważających sił w oparciu o zawczasu uchwycone dogodnie rubieże terenowe, zmuszanie jego sił do rozwinięcia i zapewnienia siłom ubezpieczonym warunków

manewru celem uderzenia na nieprzyjaciela ze skrzydła.

Szpice czołowe i tylne maszerują w odległości 5-10 km od ubezpieczonej kolumny sił głównych, boczne do 5 km przy czym szpice boczne wykonują marsz z takim wyliczeniem, by czołem maszerować na wysokości czoła sił głównych, równolegle od osi marszu.

Stałą szpicę boczną wydziela się ze składu sił głównych dla osłony skrzydła maszerującej kolumny. Zajmuje ona obronę na szerokim froncie i utrzymuje broniony rejon do czasu przejścia sił głównych ubezpieczonej kolumny, po czym na rozkaz przełożonego dołącza do ogona sił głównych.

Zadaniem szpicy tylnej/ w marszu od frontu do tyłu/ jest utrzymanie nakazanego rejonu tak długo, aby umożliwić siłom ubezpieczonym oderwanie się od nieprzyjaciela, po czym osłanianie ubezpieczonych sił od tyłu.

Pluton/ drużyna/ w ugrupowaniu szczebla nadrzędnego może działać jako:

- patrol czołowy;
- patrol boczny;
- patrol tylny;
- wóz patrolowy w siłach głównych pododdziału.

Zadaniem drużyny jako patrolu jest ubezpieczenie sił głównych pododdziału przed niespodziewanym napadem naziemnym przeciwnika oraz prowadzenie rozpoznania na trasie marszu. Patrol maszeruje w odległości do 3 km od szpicy. Patrol ubezpiecza się wozem patrolowym do 3 km.

4. Ugrupowanie marszowe pododdziałów oraz zasady wzmoocnienia i użycia rodzajów wojsk.

4. A. Ugrupowanie marszowe.

Ugrupowanie marszowe jest to celowe rozmieszczenie pododdziałów i technicznych środków walki w kolumnie marszowej, stwarzające dogodne warunki przesunięcia wojsk do wyznaczonych rejonów z zachowaniem pełnej gotowości do natychmiastowego i zorganizowanego wejścia do walki.

Ugrupowanie marszowe powinno być odporne na oddziaływanie nieprzyjaciela z powietrza, głównie na masowe oddziaływanie bronią masowego rażenia. Odporność tę uzyskuje się przez zachowanie odległości między poszczególnymi kolumnami pododdziałów w głąb i szerz.

Rozśrodkowanie w głąb zapewnia się przez odpowiednie zachowanie odległości między poszczególnymi pododdziałami, w kolumnie na danej marszrucie

W przeciętnych warunkach odległości te mogą wynosić:

- między kompaniami /bateriami/ 200 m ;
- między batalionami /dywizjonami/ nie mniej niż 5 km;
- między kompaniami ozołgów 2-3 km.

Podczas marszu w warunkach ograniczonej widoczności/kurz, mgła/, w czasie gołolodzi, po drogach stromych i z ostrymi zakrętami oraz przez strefy skażenia promieniotwórczego zwiększa się odległości pomiędzy pojazdami.

Rozśrodkowanie szerz osiąga się przez odpowiedni wybór marszrut, których odległość jedna od drugiej nie powinna być mniejsza jak 5-6 km. Daje to pewność, że jednym uderzeniem jądrowym średniego kalibru nie zostaną porażone pododdziały na dwóch marszroutach.

Przyjęcie odpowiedniego ugrupowania marszowego batalionu zależne jest od:

- rejonu rozmieszczenia batalionu, z którego rozpoczyną się marsz;
- czasu jakim dysponuje dowódca na organizację i wykonanie marszu;
- sytuacji taktycznej w jakiej organizowany i wykonywany jest marsz;
- rodzaju marszu/ dofrontowy, wzdłuż frontu, od frontu do tyłu/;
- kierunku zagrożenia przez nieprzyjaciela;
- stanu drożni oraz charakteru terenu na kierunku marszu;
- miejsca i zadania batalionu w ugrupowaniu marszowym pułku;

- charakteru zadania po wykonaniu marszu;
- materiałowo-technicznego zabezpieczenia.

Ugrupowanie marszowe we wszystkich wypadkach powinno zapewnić:

- szybkie tempo marszu;
- możliwości dokonywania zmian w ugrupowaniu w czasie marszu oraz sprawne i ciągłe dowodzenie;
- szybkie przejście z ugrupowania marszowego w ugrupowanie odpowiadające zamiarowi walki dowódcy;
- szybkie wykonanie manewru w celu wyjścia na skrzydła i tyły npla;
- możliwość równoczesnego wprowadzenia do walki jak największej ilości środków ogniowych;
- szybkie pokonanie rejonów skażonych środkami chemicznymi i BSP.

Ugrupowanie marszowe składa się z:

- organów rozpoznawczych /PR, SPR/;
- oddziałów zabezpieczenia ruchu;
- elementów/ pododdziałów/ ubezpieczenia marszowego;
- sił głównych;
- tyłów;

W skład organów rozpoznawczych mogą wchodzić PR /patrole rozpoznawcze/, SPR /samodzielne patrole rozpoznawcze/ wysłane z etatowych organów rozpoznawczych lub pododdziałów zmechanizowanych /czołgów/.

Organa rozpoznawcze z zasady będą wykonywały marsz po marszrucie, na której przesuwa się główne siły. Zadaniem organów rozpoznawczych w marszu jest wykryć na czas npla i uprzedzić o jego działalności ubezpieczenia marszowego i siły główne. Ponadto organa rozpoznawcze prowadzą rozpoznanie terenu/ dróg, mostów/ oraz atmosfery. Organa rozpoznawcze maszerują w odległości maksymalnego zasięgu środków łączności od czoła sił głównych.

PR/SPR/ prowadząc rozpoznanie na określonym kierunku powinny ściśle współdziałać z wojskami OTK oraz siłami i środkami układu terytorialnego, a szczególnie ich rozpoznaniem działającym na kierunku marszu.

W miarę zbliżania się do npla rozpoznanie powinno być wzmacniane przez wydzielenie dodatkowych sił.

Za pododdziałami rozpoznawczymi, lub za szpicą czołową przesuwają się oddziały zabezpieczenia ruchu/OZR/ pułku/batalionu wysyłając OZR/.

OZR organizuje się z pododdziałów inżynierskich i wyposaża się go w odpowiednią ilość maszyn drogowych umożliwiających drobne naprawy uszkodzonych odcinków dróg, mostów lub wytyczenie i przygotowanie obejść itp. OZR-y podobnie jak organa rozpoznawcze powinny ściśle współdziałać z pododdziałami drogowymi wojsk OTK oraz siłami i środkami układu terytorialnego mającymi za zadanie utrzymanie dróg i przepraw dla potrzeb maszerujących wojsk.

Skład i zadania OZR w dużej mierze będą zależały od zadań wykonywanych przez pododdziały inżynierskie OTK oraz siły i środki układu terytorialnego działające na korzyść wojsk maszerujących.

Za oddziałem zabezpieczenia ruchu maszerują ubezpieczenia marszowe. Skład i siła ubezpieczeń marszowych może być różna i zależy od konkretnej sytuacji bojowej, otrzymanego zadania i położenia w stosunku do npla.

Zadaniem ubezpieczeń marszowych jest:

- zapewnienie przemarszu wojsk po wyznaczonych marszrutach;
- niedopuszczenie do rozpoznania sił własnych przez organa rozpoznawcze npla;
- w wypadku napotkania niedużych pododdziałów /grupy dywersyjnych/ npla rozbić je;
- w wypadku napotkania większych sił npla, uprzedzić o tym siły główne, związać je walką i stworzyć dogodne warunki siłom głównym do rozwinięcia się w ugrupowanie bojowe;
- zapewnić siłom głównym bezpieczeństwo w czasie odpoczynków i podczas ześrodkowania się w nowym rejonie;

- uprzedzić na czas maszerujące wojska o zagrażającym im napadzie npla.

Pułk w marszu dofrontowym ubezpiecza się: od czoła awangardą w sile batalionu, która maszeruje w takiej odległości od czoła sił głównych, jaką mogą pokonać w marszu siły główne w ciągu 40-60'/20-30 km/; na skrzydłach szpicami bocznymi w odległości do 5 km; od tyłu - szpicą tylną w odległości 5-10 km od ogona kolumny.

W marszu wzdłuż frontu, pułk ubezpiecza się od strony zagrożonego skrzydła oddziałem bocznym w sile batalionu w odległości 8-12 km od osi marszu sił głównych pułku oraz szpicami od czoła i tyłu jak w marszu dofrontowym.

W marszu od frontu do tyłu, pułk ubezpiecza się ariergardą w sile batalionu w odległości takiej, jaką ariergarda jest w stanie pokonać w marszu w przeciągu 40-60'/20-30km/ oraz szpicami na skrzydłach i od czoła jak w marszu dofrontowym.

Batalion w marszu dofrontowym ubezpiecza się:
od czoła szpicą w sile kompanii, która maszeruje w odległości 5-10 km od czoła sił głównych; na skrzydłach patrolami bocznymi w sile drużyny /plutomu/ wozami patrolowymi w odległości do 3 km od tyłu patroliem tylnym w odległości do 3 km od ogona kolumny.

W marszu wzdłuż frontu, batalion ubezpiecza się od strony zagrożonego skrzydła szpicą w odległości do 5 km od osi marszu sił głównych batalionu oraz patrolami/szpicami/ od czoła i tyłu jak w marszu dofrontowym.

W marszu od frontu do tyłu, batalion ubezpiecza się szpicą tylną w odległości 5-10 km od ogona sił głównych oraz na skrzydłach i od czoła patrolami /szpicami/ jak w marszu dofrontowym.

Szpica czołowa, boczna, tylna, ubezpiecza się patroliem czołowym/bocznym, tylnym/ lub wozami patrolowymi na odległość do 3 km od szpicy.

Patrol czołowy, boczny, tylny, ubezpiecza się wozami patrolowymi na odległość wzrokową - nie dalej jak 3 km.

Na szczególnie zagrożonych kierunkach względnie przy braku dróg równoległych, wystawia się stałe ubezpieczenie boczne w sile plutonu, kompanii, które zabezpiecza przemarsz sił głównych, po czym dołączają do kolumny.

Siły główne stanowią trzon ugrupowania marszowego i dzieli się je na rzuty. Rzutem marszowym nazywamy część kolumny marszowej batalionu¹ zazwyczaj będzie nim wzmocniona kompania. Kolumnę marszową nazywamy pododdział, maszerując po jednej marszrucie.

Skład rzutów marszowych i ich kolejność uzależniona jest z zasady od składu organizacyjnego i przewidywanego przez dowódcę batalionu ugrupowania bojowego, w jakim batalion może wchodzić do walki.

Przy ustalaniu składu i kolejności rzutów marszowych zasadniczo należy mieć na uwadze te wszystkie czynniki, które odnoszą się do całego ugrupowania marszowego batalionu. Czynniki te powinny zapewnić szybkie rozwinięcie się w ugrupowanie bojowe, szybkie tempo marszu, dogodne warunki zabezpieczenia bojowego, możliwość dokonywania zmian w ugrupowaniu oraz sprawne i ciągłe dowodzenie.

Batalion ugrupowuje kompanie w takiej kolejności, w jakiej przewiduje się użycie ich w przyszłej walce lub rozmieszczenie w przewidywanym do zajęcia rejonie ześrodkowania /wyczekiwania/.

Kompania czołgów przydzielona do awangardy w sile batalionu może być wykorzystana w ten sposób, że na przykład jednym plutonem wzmacnia się szpicę, a pozostałe siły mogą stanowić oddzielny rzut awangardy bądź też przydziela się plutonami do kompanii piechoty.

Podobnie jak kompania czołgów pododdziały artylerii batalionowej oraz artylerii przydzielonej po wydzieleniu części środków do ubezpieczeń marszowych stanowią rzuty marszowe sił głównych.

Tyły batalionu maszerują bezpośrednio za ugrupowaniem sił głównych batalionu.

B. zasady wzmoocnienia pododdziałów.

Poszczególne pododdziały w kolumnie marszowej batalionu powinny być zdolne do samodzielnego prowadzenia walki w wypadku zetknięcia się z nieprzyjacielem. Dlatego też powinny w swoim składzie posiadać odpowiednie wzmoocnienie innymi rodzajami wojsk /czołgami, artylerią/moździerzami/, saperami, chemikami/w zależności od przewidywanego charakteru działań po wykonaniu marszu.

Przeoietne wzmoocnienie pododdziału w marszu w przewidywaniu boju spotkaniowego zależne jest od:

- końcowego celu marszu tzn. od tego, czy marsz wykonuje się z zadaniem przejścia do obrony/zabezpieczenie skrzydeł nacierających wojsk, powstrzymania natarcia npla na określonych rubieżach itp./, czy też przejścia do działań o charakterze zaczepnym /wykonanie kontrataku, pościgu itp/;

- rozmieszczenia pododdziału w ugrupowaniu marszowym batalionu, tzn. czy pododdział działa jako ubezpieczenie marszowe sił głównych batalionu, czy też w siłach głównych batalionu.

Jeżeli batalion wykonuje marsz z zadaniem przejścia do obrony, wówczas przeoietne wzmoocnienie będzie zbliżone do wzmoocnienia jakie batalion otrzymuje w obronie.

Natomiast jeżeli batalion wykonuje marsz w przewidywaniu działań o charakterze zaczepnym /pościg, likw. dacja desantu itp./ to wówczas przeoietne wzmoocnienie batalionu zbliżone będzie do wzmoocnienia jakie otrzymuje w natarciu.

Podział sił i środków winien być dokonany pod kątem zapewnienia każdemu z pododdziałów dużej samodzielności oraz możliwości scentralizowanego dowodzenia pododdziałami w miarę rozwijania się boju spotkaniowego.

Jednocześnie należy mieć na uwadze, że nadmierne przeoiażanie poszczególnych elementów ugrupowania siłami i środkami wzmoocnienia obniża ich zdolności manewrowania i utrudnia rozwijanie się do walki.

Przeoietne wzmoocnienie pododdziałów w marszu w przewidywaniu boju spotkaniowego może być następujące:

Wangarda w sile batalionu:

- 1 bateria artylerii do ognia pośredniego;

- 1 kompania czołgów;
- 1 pluton saperów;
- 1 drużyna rozpoznania skażeń;

Szpica w sile kompanii/plutonu/:

- 1 pluton moździerzy 82 mm;
- 1-2 plutony czołgów;
- do drużyny saperów;
- drużyna rozpoznania skażeń.

Patrol w sile plutonu:

- 1 pluton moździerzy 82 mm;
- 1 pluton czołgów;
- do drużyny saperów;
- patrol rozpoznania skażeń.

Patrol w sile drużyny:

- 1-2 saperów;
- 1-2 chemików zwiadowców.

C. Zasady użycia rodzajów wojsk.

Artyleria do ognia pośredniego

Dowódca batalionu /pułku/ organizując marsz w przewidywaniu boju spotkaniowego przydziela poszczególnym oddziałom ugrupowania marszowego, artylerię konieczną im do wykonania określonego zadania w wypadku starcia się z przeciwnikiem.

Wzmocnienie artylerią do ognia pośredniego batalionu działającego jako awangarda uzależnione będzie również od ilości artylerii jaką dysponuje wyższy przełożony.

Przeciętnie kompania/batalion/ może otrzymać wzmocnienie do plutonu/baterii/ moździerzy /artylerii/ do ognia pośredniego.

Ugrupowanie artylerii w kolumnie marszowej batalionu powinno zapewnić jaknajszysze zajęcie stanowisk ogniowych i wsparcie walki sił głównych. Dlatego też w zależności od otrzymanego zadania i zamiarurudowócy, artylerią do ognia pośredniego w czasie wykonywania marszów należy grupować za czołowym pododdziałem sił głównych lub też w ogonie sił głównych kolumny przed urządzeniami tyłowymi. Szpica może być wzmocniona 1 plutonem moździerzy 82 mm, który maszeruje w ogonie szpicy.

Artyleria przeciwpancerna.

Artylerię przeciwpancerną rozmieszcza się wzdłuż całej kolumny marszowej grupując jednak większość jej w tych elementach ugrupowania marszowego, które przede wszystkim narażone są na atak czołgów przeciwnika.

W wypadku przydzielenia artylerii przeciwpancernej do szpicy, należy rozmieszczać ją za czołowym pododdziałem szpicy w gotowości do odparcia czołgów nieprzyjaciela.

Obrona przeciwlotnicza pododdziałów w marszu opiera się zasadniczo na organicznych środkach opłot. Podstawowe zadania osłony plot wykonywać będzie lotnictwo myśliwskie i artyleria przeciwlotnicza i rakietowa wyższego przełożonego. Ponadto wszystkie środki wyznaczone od obrony plot winny być przygotowane do zwalczania celów powietrznych mpla.

C z o ł g i.

Czołgi w marszu przydziela się do szpicy, awangard i sił głównych pododdziału wykonującego marsz, ugrupowując je na czołe rzutów marszowych. W czasie marszu czołgi winny być zdolne w każdej chwili rozwinąć się i zabezpieczyć spieszenie i rozwinięcie się pododdziałów, poczym działać w ugrupowaniu tych pododdziałów jako czołgi BWP.

S a p e r z y.

Głównym zadaniem saperów w marszu jest zapewnienie płynności i utrzymania wymaganego tempa marszu, drogą rozpoznania i usuwania istniejących przeszkód i zapór na trasie marszu, wykonania przejsć i obejść, udzielenia pomocy artylerii i czołgom oraz umocnienia opanowanych rubieży na wypadek boju spotkaniowego. Saperów w czasie marszu wykorzystuje się zdecentralizowanie, przydzielając ich do pododdziałów stanowiących ubezpieczenie marszowe i do sił głównych.

Pododdziały chemiczne.

Zadania drużyn jako patroli rozpoznania skażeń i zakażeń oraz zasady ich działania w marszu, nie odbiega od zasad wykorzystania ich w katakum.

5. Praca dowódcy i sztabu w zakresie organizacji marszu.

A. Wypracowanie decyzji.

Praca dowódcy i sztabu nad wypracowaniem decyzji do marszu rozpoczyna się od chwili otrzymania zadania. Metoda i treść pracy podobnie jak i w innych działaniach, zależy od charakteru otrzymanego zadania, sytuacji ogólnej oraz dysponowanego czasu.

Pododdziały mogą wykonywać marsz z rejonów koncentracji /ześrodkowania/ znajdując się bez styczności z nieprzyjacielem, lub w warunkach bezpośredniej styczności z przeciwnikiem w toku wykonywania innego zadania bojowego.

Dla wypracowania decyzji do marszu dowódcy mogą dysponować dostateczną ilością czasu i wówczas istnieje możliwość dokładnej organizacji marszu lub też będą zmuszeni realizować te przedsięwzięcia w bardzo ograniczonym czasie i niekiedy w warunkach konieczności jednoczesnego kierowania działaniami bojowymi wojsk.

Rozkaz wyższego przełożonego dotyczący marszu może być bardziej wyczerpujący i precyzyjny dokładnie zadanie batalionu w czasie marszu, lub może być przekazany w formie skróconej przez oficera sztabu, a nawet przez techniczne środki łączności. Wówczas wypracowanie decyzji obok bardzo ograniczonego czasu, wymagać będzie od dowódcy dużej samodzielności, inicjatywy i zdolności organizatorskich w podjęciu prawidłowej decyzji i doprowadzeniu jej do podwładnych.

Specyfiką w pracy dowódcy będzie wypracowanie decyzji do marszu na podstawie mapy. Proces wypracowania decyzji charakteryzować się będzie jeszcze tym, że dowódca batalionu przystępując do pracy nie będzie miał wyczerpujących wiadomości o nplu, mało wiadomości o terenie, w którym będzie wykonywał marsz oraz to, że musi rozpatrywać zadanie na całą głębokość marszu, sięgając od kilkudziesięciu do kilkuset, a nieraz i więcej kilometrów. Stąd też szczególnego znaczenia w pracy dowódcy i sztabu nabiera dokładna ocena trasy marszu, na podstawie mapy na całą głębokość marszu.

Po otrzymaniu rozkazu na marsz dowódca batalionu powinien przeanalizować otrzymane zadanie. Analizując otrzymane zadanie powinien zrozumieć i wyjaśnić następujące zagadnienia:

- zamiar przełożonego zarówno w toku marszu /cel marszu i sposób jego wykonania oraz ewentualne formy manewru/ jak i po jego wykonaniu./ zajęcie rejonu wyjściowego, lub rozpozycie- działań bojowych bezpośrednio z marszu/;
- określić ewentualny charakter działań i miejsce batalionu w ramach działań pułku;
- głębokość marszu oraz czas przeznaczony na jego wykonanie;
- wydzielone marszruty;
- wzmożenie batalionu /jeśli otrzyma / i gdzie poszczególne pododdziały i środki będą włączone do ugrupowania marszowego batalionu;
- w jakim zakresie marsz batalionu jest zabezpieczony przez szczebel wyższy oraz zadania wojsk OTK, sił i środków układu terytorialnego w zakresie zabezpieczenia bojowego, drogowego, materiałowo-technicznego, medycznego i regulacji ruchu na całej głębokości;
- sposób dowodzenia batalionem i współdziałania z pododdziałami /organami/ OTK, układu terytorialnego oraz sąsiadami.

Analizując zadania dowódca powinien zrozumieć zamiar swego przełożonego, miejsce batalionu w ugrupowaniu marszowym i na wypadek boju spotkaniowego oraz wpływ działań sąsiadów na wykonanie otrzymanego zadania.

Z analizy zadania powinien wyciągnąć następujące zaskonione wnioski:

- jakie przyjąć ugrupowanie marszowe;
- sposób ubezpieczenia marszu;
- sposób działania na wypadek zawiązania się boju spotkaniowego;
- sposób współdziałania z sąsiadami.

Po analizie zadania dowódca batalionu winien skalkulować czas jakim dysponuje na organizację wykonanie marszu.

Punktem wyjściowym do rozłożenia czasu jest czas otrzymania zadania, a punktem końcowym - czas osiągnięcia nakazanego rejonu ześrodkowania lub rubieży wyjścia do walki.

Dowódca batalionu rozkłada dokładnie czas na następujące czynności:

- wydanie zarządzeń przygotowawczych na marsz;
- ocenę położenia;
- meldowanie decyzji przełożonemu / o ile nakazał jej meldowanie/;
- postawienie zadań bojowych;
- wydanie wytycznych do zabezpieczenia bojowego marszu, organizacji dowodzenia i łączności, regulacji ruchu, zabezpieczenia materiałowo-technicznego marszu oraz wytyczne do organizacji współdziałania/ jeżeli nie uwzględnił ich w czasie stawiania zadań bojowych/;
- pracę podwładnych nad podjęciem decyzji i doprowadzeniem jej do wykonawców;
- wyciąganie kolumn;
- prowadzenie marszu / czas wymarszu z rejonu wyjściowego, średnie tempo marszu, czas przekroczenia punktu wyjściowego, czas przekroczenia punktów wyrównania, czas odpoczynków;
- osiągnięcie nakazanego rejonu ześrodkowania lub rubieży wejścia do walki.

Przy kalkulacji czasu należy kierować się zasadą, aby jak najmniej czasu zostawić dla siebie, a w miarę możliwości najwięcej przeznaczyć dla pododdziałów.

Następnie dowódca batalionu ocenia położenie.

W ocenie nieprzyjaciela należy rozpatrzyć:

- gdzie / w jakiej odległości / znajduje się nieprzyjaciel, jego siła i skład, rodzaj działań;
- prawdopodobną sytuację skażeń i napromieniowania jego oddziałów;
- jaki jest zamiar nieprzyjaciela;
- przewidywane rubieże, które nieprzyjaciel przypuszczalnie zamierza opanować /zrzucić desant powietrzny/

- rubieże możliwego starcia się z pododdziałami nieprzyjaciela; siła i skład jego pododdziałów;
- jakich wiadomości brak o nieprzyjacielu i jak je zdobyć.

W wyniku oceny nieprzyjaciela dowódcą batalionu winien wyciągnąć następujące wnioski:

- gdzie na jakiej rubieży /istnieje możliwość zetknięcia się z nieprzyjacielem;
- jaki może być wpływ działania nieprzyjaciela na tempo marszu, jak działać w wypadku zetknięcia się z niewielkimi siłami npla, a jak w wypadku sił przeważających;
- jak należy ugrupować batalion i jak rozmieścić w kolumnie marszowej poszczególne rodzaje wojsk;
- jak ubezpieczyć kolumnę /siła i skład ubezpieczeń
- jak zabezpieczyć kolumnę marszową przed działaniem broni masowego rażenia, organów rozpoznawczych, broni pancernej i lotnictwem nieprzyjaciela;
- jakie wiadomości o nieprzyjacielu i jaką drogą należy dodatkowo uzyskać.

Oceniając sąsiadów dowódcą batalionu rozpatruje:

- jakie pododdziały działają od osła i ich zadanie;
- jakie pododdziały maszerują na skrzydłach, ich zadanie i wpływ na działanie batalionu;
- warunki współdziałania z sąsiadami w czasie wykonywania marszu oraz w wypadku zawiązania się boju spotkaniowego.

Oceniając własne siły dowódcą batalionu rozpatruje:

- stan pododdziałów i ich rozmieszczenie;
- zdolność bojową i marszową pododdziałów;
- stopień skażenia pododdziałów;
- środki wzmocnienia, ich ilość oraz wpływ na wykonanie zadania;
- najwłaściwy podział sił i środków;

- wpływ obecnego ugrupowania na przyjęcie ugrupowania marszowego;

- jakie pododdziały wyznaczyć w skład ubezpieczeń;

- w jaki sposób najkorzystniej ugrupować batalion.

Oceniając teren dowódca rozpatruje przede wszystkim teren wzdłuż nakazanej marszruty, przy czym powinien:

- obliczyć długość marszruty, odpoczynki i czas trwania marszu;

- ocenić drożnię/drogę przelotową i rękadową, ich ilość i jakość, szczególnie na rubieży przewidywanego starcia się z nieprzyjacielem;

ocenić rejon wzdłuż trasy, na które nieprzyjaciół może wykonać uderzenie jądrowe lub użyć broni chemicznej lub biologicznej;

- sytuację skażeń w rejonie działania;

- ocenić jakie istnieją możliwości obejścia tych rejonów;

- określić tempo marszu na poszczególnych odcinkach marszruty;

- ocenić rejon odpoczynków;

- określić rejon dogodne do działania organów rozpoznawczych i oczógów nieprzyjaciela;

- ocenić marszrutę pod względem zabezpieczenia przeciwniejszego i maskowania;

- ustalić rejon przewidywanego starcia się z nieprzyjacielem i wybrać najdogodniejsze rubieże rozwinięcia się ubezpieczeń i sił głównych batalionu;

- wybrać marszrutę dla ubezpieczeń bojowych;

- ustalić w razie potrzeby rejon, w którym należy wystawić ubezpieczenia boczne stałe, ich siłę i skład.

W dalszym ciągu swej pracy dowódca batalionu winien ocenić warunki meteorologiczne, określić sposób organizacji dowodzenia i łączności, ustalić swoje miejsce i sztabu w ugrupowaniu marszowym oraz ocenić warunki zaopatrywania i ewakuacji.

Po dokonanej analizie zadania , kalkulacji czasu i ocenie położenia, dowódca batalionu pobiera decyzje do marszu, która powinna obejmować:

- rubieże prawdopodobnego zetknięcia się z nieprzyjacielem i sposób rozwinięcia pułku /batalionu/ do walki;
- cel marszu i czas jego wykonania;
- marszrutę i ugrupowanie marszowe;
- skład i zadania pododdziałów wyznaczonych na rozpoznanie;
- skład i zadania ubezpieczenia marszowego;
- czas przekroczenia punktu wyjściowego i wyrównania przez ubezpieczenia marszowe i siły główne;
- miejsce odpoczynków, noclegów, odpoczynków dziennych;
- organizację bojowego zabezpieczenia marszu;
- organizację materiałowego i technicznego zabezpieczenia marszu;
- organizację dowodzenia i łączności;
- organizację zabezpieczenia inżynieryjnego i regulacji ruchu.

B. Doprowadzenie decyzji do wykonawców.

Decyzję dowódcy można przekazywać wykonawcom ustnie, pisemnie/gryficznie/ lub przez techniczne środki łączności, traktując ją jako rozkaz bojowy.

Doprowadzenie decyzji do wykonawców polega na:

- postawienie zadań bojowych;
- wydaniu wytycznych do zabezpieczenia bojowego;
- wydaniu wytycznych do organizacji dowodzenia i łączności, regulacji ruchu i organizacji współdziałania.

Zadania bojowe oraz wszelkiego rodzaju wytyczne na marsz stawia dowódca według punktów i zasad przyjętych w innych działaniach bojowych, uwzględniając zagadnienia związane z marszem.

W dogodnych warunkach dowódca batalionu może stawiać zadania bojowe na marsz według następującej kolejności:

1. Wiadomości o nieprzyjacielu:

- gdzie jest nieprzyjaciel i co robi ;
- możliwość /rubież, rejon/ spotkania się z nieprzyjacielem;
- działanie lotnictwa npla i możliwości użycia broni masowego rażenia.

2. Zadania sąsiadów i pododdziałów rozpoznawczych.

- kto wykonuje marsz na prawo/lewo/, trasa marszu i zadanie ;
- kto znajduje się w przodzie i jakie wykonuje zadanie;
- sposób współdziałania z sąsiadami.

3. Zadania batalionu:

- trasa marszu;
- zadanie w czasie marszu;
- zadanie po wykonaniu marszu;
- ugrupowanie marszowe batalionu;
- szybkość marszu;
- punkt wyjściowy i czas przekroczenia siłami głównymi;
- punkty wyrównania i czas ich przekroczenia siłami głównymi;
- miejsce odpoczynków i czas ich trwania.
- sposób działania podczas spotkania z nieprzyjacielem;

4. Zadania dla szpicy/patrolu, wozów patrolowych, szperaczy/;

- środki wzmożenia;
- zadanie w czasie marszu;
- zadanie po wykonaniu marszu;
- czas przekroczenia punktu wyjściowego;
- czas przekroczenia punktów wyrównania;
- miejsce odpoczynków i czas ich trwania;

5. Swoje miejsce i zastępcę.

Dowódca batalionu stawiając zadania bojowe dla rzutów marszowych może jednocześnie wydawać wytyczne do współdziałania wiążąc je z zadaniami bojowymi. W wytycznych współdziałania dowódca ustala sposób rozwinięcia się na poszczególnych rubieżach oraz określa warianty ugrupowania i działania pododdziałów batalionu na wypadek zawiązania się boju spotkaniowego.

6. Zabezpieczenie bojowe marszu.

Zabezpieczenie bojowe marszu ma na celu zapewnienie sprawnego przemarszu batalionu, zabezpieczenie przed niespodziewanymi napadami mpla z ziemi i powietrza oraz umożliwienie zorganizowanego zajęcia rejonów ześrodkowania lub wejścia do walki z marszu.

Zabezpieczenie bojowe marszu obejmuje:

- rozpoznanie;
- obronę przed bronią masowego rażenia;
- obronę przeciwlotniczą;
- ubezpieczenie;
- zabezpieczenie inżynieryjne;
- maskowanie;
- zabezpieczenie tyłowe.

1. Wytyczne dowódcy batalionu w zakresie rozpoznania obejmują:

- a/ zadania do rozpoznania;
- b/ siłę i skład pododdziałów rozpoznawczych;
- c/ sposoby prowadzenia rozpoznania;
- d/ gotowość rozpoznania;
- e/ czas i sposób przekazywania wiadomości.

2. Wytyczne dowódcy batalionu w zakresie obrony przed bronią masowego rażenia obejmują następujące zagadnienia:

- organizację powiadamiania, sygnały OPATOM i OPohem;
- prowadzenie rozpoznania skażeń i zakażeń;
- zaopatrzenie wojsk w sprzęt dozymetryczny;
- zabezpieczenie wojsk w indywidualne środki ochrony przed skażeniami i środki odgłaszające z uwzględnieniem możliwości powtórnych napadów jądrowych, chemicznych lotnictwa mpla;
- udzielanie pomocy skażonym środkami trującymi i promieniotwórczymi;

- prowadzenie dezaktywizacji oraz zabiegów sanitarnych;
- prowadzenie kontroli dozymetrycznej;
- odkazywanie uzbrojenia, sprzętu bojowego, środków transportowych, umundurowania, wyposażenia i teryenu;

3. Wytyczne dowódcy batalionu w zakresie obrony przeciwlotniczej obejmują:

- informacje o sposobie i środkach zwalczania lotnictwa npla przez wyższe szczeble w czasie marszu i w rejonie ześrodkowania;
- sposób organizacji powiadamiania /sygnał opłot/ i sposób jego podawania;
- zachowanie się pododdziałów w wypadku nalotu:
 - pojedynczych samolotów;
 - grup samolotów;
 - działania lotnictwa rozpoznawczego;
- siły i środki oraz sposób zwalczania nisko latających samolotów npla i jego śmigłowców przez pododdziały;
- gotowość obrony przeciwlotniczej.

4. Wytyczne dowódcy batalionu w zakresie ubezpieczenia obejmują:

- zadania ubezpieczenia czołowego, bocznych i tylnego w czasie marszu, odpoczynków i w rejonie planowanego ześrodkowania lub rubieży wejścia do walki;
- miejsca ubezpieczenia czołowego, bocznych i tylnego w czasie marszu, odpoczynków i w rejonie planowanego ześrodkowania lub rubieży wejścia do walki;
- ilość i sposób organizacji ubezpieczeń w pododdziałach w czasie marszu, odpoczynków w rejonie planowanego ześrodkowania wojsk;
- sygnały powiadamiania o działaniu nieprzyjaciela i sygnały alarmowe.

5. Wytyczne dowódcy batalionu w zakresie zabezpieczenia inżynierskiego marszu obejmują:

- zabezpieczenie w zakresie usuwania zapór inżynierskich z dróg i obiektów drogowych;
- sposób zabezpieczenia w zakresie drogowomostowym;
- sposób zabezpieczenia pododdziałów pod względem inżynierskim w czasie odpoczynków w rejonie planowanego ześrodkowania;
- przedsięwzięcia pododdziałów w zakresie maskowania;

6. W wytycznych do maskowania dowódca batalionu podaje:

- informacje o możliwościach obserwacyjnych npla;
- sposób maskowania siły żywej, sprzętu bojowego w czasie marszu, odpoczynków i rejonie planowanego ześrodkowania;
- sposób maskowania ruchu pododdziałów oraz dowozu i ewakuacji w rejonach ześrodkowania;
- sposób prowadzenia rozmów przez techniczne środki łączności;

7. Wytyczne dowódcy batalionu w zakresie zabezpieczenia materiałowo-technicznego i medycznego marszu obejmują następujące zagadnienia:

- skład kolumny marszowej tyłów i droga marszu;
- czas i rejony odpoczynków pododdziałów tyłowych;
- czas i rejon ześrodkowania pododdziałów tyłowych po wykonaniu marszu;
- uzupełnienie w pododdziałach i transporcie tyłowym batalionu zapasów środków materiałowych do obowiązujących norm;
- posiadanie dodatkowych zapasów mps w ilościach potrzebnych na pokrycie zużycia w czasie marszu;
- sposoby wykorzystania transportu dla dowozu zaopatrzenia pododdziałów przed wymarszem, w czasie marszu i po osiągnięciu nakazanych rejonów;
- przeprowadzenie obsługi technicznej uzbrojenia, wozów bojowych i pojazdów mechanicznych i doprowadzenie ich do stanu używalności;
- sprawdzenie wyposażenia wozów bojowych i pojazdów

mechanicznych w sprzęt inżynieryjno-saperski, środki umożliwiające pokonywanie trudnych odcinków dróg, urządzenia do maskowania świateł oraz przyrządy noktowizyjne;

- ewakuowanie z batalionu tego co może przeszkadzać pododdziałom w czasie marszu i rejonie ześrodkowania po wykonaniu marszu/ranni, chorzy, porażeni, zbędne materiały i niesprawny sprzęt techniczny, który nie może być naprawiony do chwili rozpoczęcia marszu/;
- przygotowanie odpowiednich zapasów wody, które zapewniłyby potrzeby wojsk do czasu osiągnięcia najbliższych źródeł wody lub punktu zaopatrywania w wodę;
- organizację i prowadzenia rozpoznania medycznego dróg marszu;
- kontrolę przestrzegania przez żołnierzy zasad higieny osobistej i marszowej oraz organizację zabezpieczenia leczniczo-ewakuacyjnego pododdziałów;
- przygotowanie i wydanie gorących posiłków i suchego prowiantu /racja "S"/ podając czas i miejsce wydania przed wymarszem, w czasie marszu lub po wykonaniu marszu;
- wyznaczenie sił i środków do technicznego zamykania kolumn marszowych/warsztaty naprawcze, personel medyczny, transport sanitarny, część środków materiałowych, a szczególnie mps/;
- czas osiągnięcia gotowości tyłów do wymarszu i składania meldunków odnośnie materiałowo-technicznego i medycznego zabezpieczenia pododdziałów przed marszem, w czasie marszu i po osiągnięciu nakazanych rejonów.

Dowódca pododdziału po wydaniu wytycznych w zakresie bojowego zabezpieczenia marszu, wydaje wytyczne odnośnie organizacji dowodzenia łączności oraz regulacji ruchu.

a/ Wytyczne dowódcy batalionu w zakresie organizacji dowodzenia i łączności na marsz obejmują następujące zagadnienia:

- w jakim ugrupowaniu batalion wykonuje marsz, jakie funkcje w nim spełniają kompanie i jakie

- występują jeszcze elementy ugrupowania;
- sposób współdziałania w momencie nawiązania boju spotkaniowego;
- miejsce dowódcy i sztabu w ugrupowaniu marszowym;
- do jakiego czasu, z kim i jakimi środkami powinna być nawiązana łączność dowodzenia, współdziałania, tyłów i powiadamiania;
- szczególne wymagania stawiane łączności w czasie marszu i w boju spotkaniowym;
- ograniczenia w wykorzystaniu środków łączności wynikające z potrzeby zabezpieczenia się przed wpływem nieprzyjaciela;
- termin przedstawienia planu łączności do zatwierdzenia.

b/ Wytyczne dowódcy batalionu w zakresie organizacji regulacji ruchu na marsz obejmują:

- organizację rozpoznania głównych i zapasowych dróg marszu;
- określenie miejsc posterunków regulacji ruchu w rejonie wyjściowym, na trasie marszu i planowanym rejonie ześrodkowania lub rubieży wejścia do walki;
- wyznaczenie komendanta drogi /odcinków dróg/ oraz ich zadania;
- organizację łączności komendanta drogi z posterunkami regulacji ruchu ze sztabem /stanowiskiem/ dowodzenia;
- posiadanie odwodu sił i środków regulacji ruchu.

7. Prowadzenie marszu.

A. Wyciąganie kolumn.

Jeśli batalion znajduje się w rejonie ześrodkowania to marsz batalionu poprzedzi wyciąganie kolumn.

Wyciąganie kolumn pododdziałów przeprowadza się w ich rejonach rozmieszczenia. Włączanie kolumn pododdziałowych w kolumnę batalionową dokonuje się w określonym

punkcie-wyjściowym, skąd rozpoczyna się marsz batalionu w przewidywanym ugrupowaniu.

Za początek marszu należy uważać przekroczenie punktu wyjściowego czołem kolumny sił głównych.

Sprawny marsz zależy w dużej mierze od sposobu wyciągania na czas kolumn pododdziałowych, sprawnego ich włączenia w kolumnę batalionową oraz terminowego przekraczania przez poszczególne rzuty batalionu punktu przejścia zarówno czołem jak i ogonem kolumny. Podczas wyciągania kolumn, włączania ich w kolumnę batalionową, jak i podczas przekraczania punktu wyjściowego należy przestrzegać zasad marszu, a szczególnie odległości między pododdziałami.

B. Prowadzenie marszu.

W czasie prowadzenia marszu dowódca batalionu znajduje się najczęściej na czołe sił głównych lub kontroluje przebieg marszu oraz przestrzeganie zasad maskowania i dyscypliny marszu w poszczególnych rzutach marszowych.

Sztab utrzymuje łączność z pododdziałami rozpoznawczymi, zbiera wiadomości o nplu i wojskach własnych i przedstawia je dowódcy z odpowiednimi wnioskami.

Wojska w czasie marszu powinny ściśle przestrzegać ustalonego porządku marszu i utrzymywać nakazaną szybkość.

W celu zatrzymania się kolumn dowódca batalionu podaje ustalony sygnał jednocześnie wszystkim dowódcom rzutów marszowych. Po otrzymaniu sygnału czoła poszczególnych elementów ugrupowania marszowego zatrzymują się natychmiast, a poszczególne wozy bojowe i pojazdy mechaniczne zatrzymują się kolejno po uzyskaniu ustalonej przez dowódcę odległości. W czasie odpoczynków odległości między wozami bojowymi i pojazdami mechanicznymi mogą ulec zmianie. Będzie to uzależnione od konkretnej sytuacji i warunków terenowych.

Ponadto przy zatrzymaniu się kolumn należy również zwrócić uwagę, aby poszczególne pododdziały nie zatrzymywały się na skrzyżowaniach dróg, mostach, wiaduktach, groblach itp.

Praca dowódcy i sztabu w czasie długich odpoczynków w marszu oraz podczas odpoczynków dziennych /nočných/ koncentruje się przede wszystkim na przedsięwzięciach

związanych z zabezpieczeniem wojsk i uzupełnieniem paliwa, na przeglądzie technicznym sprzętu oraz na organizacji wyżywienia i odpoczynku składu osobowego.

W czasie przemarszu przez lasy i większe miejscowości należy uprzednio je rozpoznać i w miarę potrzeb wystawić ubezpieczenia stałe.

Awangarda wchodzi do lasu lub większej miejscowości wówczas, kiedy przeciwny skraj opanują pododdziały rozpoznawcze. Siły główne wchodzi do lasu lub większej miejscowości po wyjściu z niej awangardy i pod osłoną ubezpieczeń bezpośrednich.

Przemarsz batalionu przez cieśniny, wąwozy, groble itp. będzie z zasady psłaniany artylerią przeciwlotniczą pułku lub wyższego szczebla. Przejścia te należy pokonywać na zwiększonych szybkościach.

W wypadku ataku lotnictwa npla, wojska napodany sygnał nakładają indywidualne środki ochronne i kontynuują marsz w dalszym ciągu. Artyleria i przeciwlotnicze karabiny maszynowe prowadzą ogień do samolotów npla. Do samolotów lecących na niskich pułapach prowadzą ogień wyznaczone w tym celu karabiny maszynowe. Po odwołaniu alarmu pododdziały porządkują się, nabierając ustalonej szybkości¹ odległości¹ jeżeli nie są zachowane.

W razie dokonania przez lotnictwo npla zniszczeń na drogach marszu, dowódca stawia dodatkowe zadania saperom w celu wykonania napraw lub wytyczenia dróg obejściowych dopuszczając do zatrzymania się maszerujących wojsk.

W wypadku atomowego napadu npla bezpośrednio na maszerujące pododdziały, dowódca batalionu powinien przede wszystkim na podstawie meldunków ustalić, które z pododdziałów zachowały zdolność bojową.

Na podstawie otrzymanych meldunków, dowódca batalionu powinien ogólnie zorientować się w położeniu i niezwłocznie wydać zarządzenia zmierzające do kontynuowania marszu przez siły, które zachowały zdolność bojową. Nawet w wypadku gdy batalion poniesie duże straty decyzja na przerwanie marszu musi być podjęta tylko po uzyskaniu zgody przez dowódcę dywizji.

Dowódca batalionu wraz z zasadniczą częścią sztabu z reguły powinien kontynuować marsz z ocalałymi pododdziałami nawet wówczas, gdy nie stanowią one większości sił batalionu.

Zasada ta tym bezpośredniej powinna być przestrzegana im bliżej kolumna batalionu znajduje się od rejonu możliwego spotkania z nieprzyjacielem.

Równolegle z przedsięwzięciami zmierzającymi do kontynuowania marszu, dowódca batalionu powinien skierować do pododdziałów objętych uderzeniem jądrowym swego zastępcę lub oficera sztabu wraz z odpowiednimi siłami i środkami. Siły i środki przydzielone zastępcy dowódcy batalionu lub oficerowi sztabu powinny umożliwić: utrzymanie łączności z dowódcą batalionu; rozpoznanie skażeń; udzielenie pomocy technicznej i inżynierskiej w celu ususzenia zatorów oraz utrzymanie porządku w rejonie uderzenia jądrowego.

Siły i środki skierowane przez dowódcę batalionu w rejon uderzenia jądrowego w żadnym wypadku nie powinny osłabić zdolności bojowej sił, które kontynuują marsz.

Do obowiązków oficera, który przybędzie do pododdziału obezwładnionego bronią jądrową należy:

- zorientowanie się na miejscu o stanie obezwładnionego pododdziału i złożenie szeregowego meldunku d-ocy batalionu;
- z ocalałych żołnierzy i sprzętu zorganizowanie doraźnie zdolnego do działania pododdziału bojowego i spowodować jaknajszybsze dołączenie jego do kolumny marszującego batalionu;
- zorganizowanie pomocy medyczno-sanitarnej oraz technicznej;
- zorganizowanie prac mających na celu ułatwienie ewakuacji ludzi i sprzętu.

Z reguły zastępcą dowódcy batalionu lub oficer wysłany przez dowódcę batalionu dołącza do kolumny marszowej batalionu wraz z grupą ocalałych żołnierzy, powierzając kierownictwo prac w rejonie uderzenia jądrowego jednemu z młodszych oficerów.

Rejony skażone bojowymi środkami promieniotwórczymi i chemicznymi obchodzi się, a w wypadku niemożliwości obejścia

pokonuje się na maksymalnych szybkościach, przy czym skład osobowy wykorzystując indywidualne środki ochronne powinien znajdować się w wozach bojowych z zamkniętymi włazami i w samochodach z założonymi brezentami. Po pokonaniu odcinka skażonego, wojska mogą być czasowo zatrzymane w celu dokonania częściowych zabiegów specjalnych, o ile jest to koniecznym, względnie mogą kontynuować marsz dalej, a zabiegi specjalne będą dokonane w czasie odpoczynku.

W w przypadku użycia przez npla środków trujących, skład osobowy na podany sygnał nakłada indywidualne środki obrony przeciwchemicznej i zwiększając szybkość kontynuuje marsz w celu jak najszybszego wejścia ze skażonego rejonu. Po wyjściu z rejonu skażonego, pododdziały, które wymagają odkażenia, mogą być za zezwoleniem przełożonego dowódcy na miejscu poddane zabiegom specjalnym. Pozostałe pododdziały mogą być poddane zabiegom specjalnym w czasie długich odpoczynków względnie po zakończeniu marszu.

Na całej trasie przemarszu poszczególne rzuty marszowe winny być zawsze gotowe do roziwnięcia się w ugrupowanie bojowe. Przy zetknięciu się z małymi grupami npla dowódca na podstawie wiadomości otrzymanych od pododdziałów rozpoznawczych i ochotowych elementów ubezpieczenia, stawia dodatkowe zadania dla awangardy, a w razie konieczności wzmacnia ubezpieczenie i dąży do zniszczenia napotkanego npla. Siły główne w tym czasie kontynuują marsz.

III. Wnioski końcowe.

1. Konieczność stosowania przegrupowań i manewrów we współczesnych działaniach bojowych, nakłada na wszystkich dowódców i sztaby obowiązek dokładnej znajomości zasad organizacji i prowadzenia marszu. Najbardziej typowym sposobem przegrupowania jest marsz na etatowych środkach transportowych.
2. Organizując przemarsz wojsk, należy zwrócić baczna uwagę na organizację OPBmar.
3. Batalion marszu może działać jako awangarda /oddział boczny/ arliergarda, bądź w siłach głównych wyższego szczebla. Batalion ponadto może działać jako oddział

przedni awangardy, oddział tylny ariergardy, w wypadku kiedy ubezpieczenie stanowi pułk działający jako awangarda dywizji.

4. Osiągnięcie celu marszu w dużej mierze zależy od dokładnej organizacji marszu, sprawności technicznej wozów bojowych, poziomu wyszkolenia i doświadczenia załóg oraz materiałowo-technicznego zabezpieczenia.
5. Ugrupowanie marszowe batalionu z zasady składa się z organów rozpoznawczych, ubezpieczeń marszowych, sił głównych i tyłów.
6. Skład poszczególnych rzutów marszowych powinien zapewnić szybkie tempo marszu, szybkie rozwinięcie się w ugrupowanie bojowe, dogodne warunki zabezpieczenia bojowego, możliwość dokonywania zmian w ugrupowaniu, zaopatrzenie materiałowe oraz sprawne i ciągłe dowodzenie.

OPRACOWAŁ:

St. WYKŁADOWCA TAKTYKI

Wydrukowano 150 egz.

Egz. Nr 1-150 Bibl. Szkol.

Wyk. ppłk Bruździak

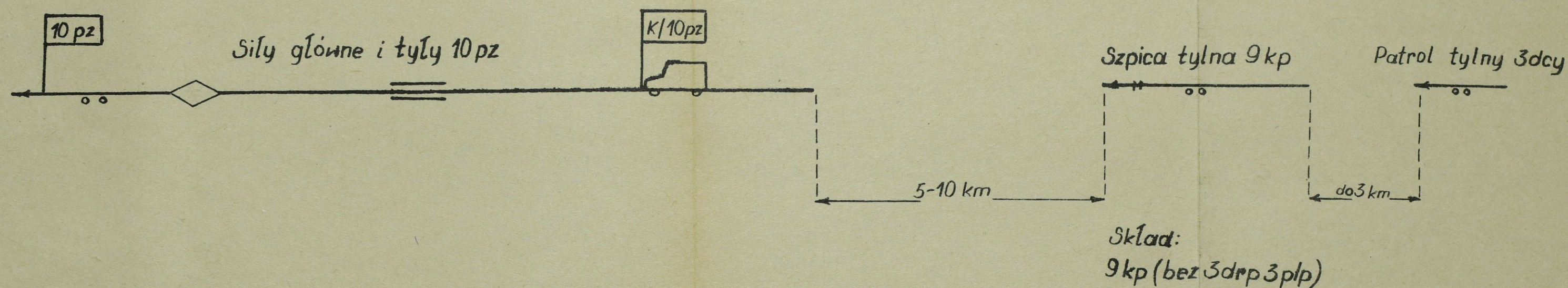
Druk. P.J. dn. 12.07.68 r.

Nr. PF-160/68

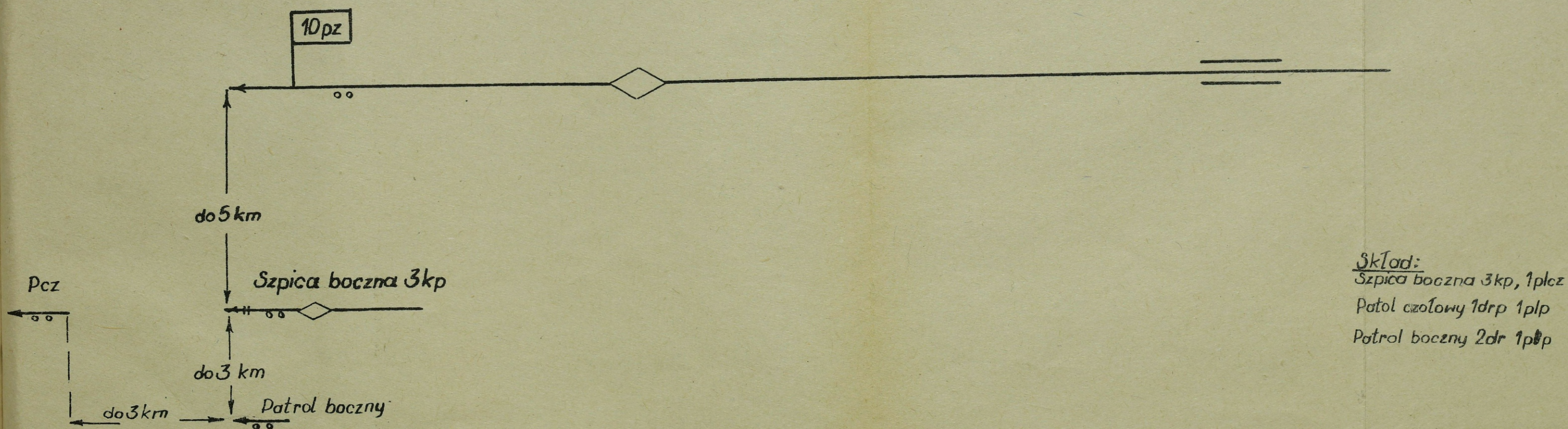
Nr Ks. PF 2131/2247/WW

ppłk dypl. B. BRUŹDZIAK

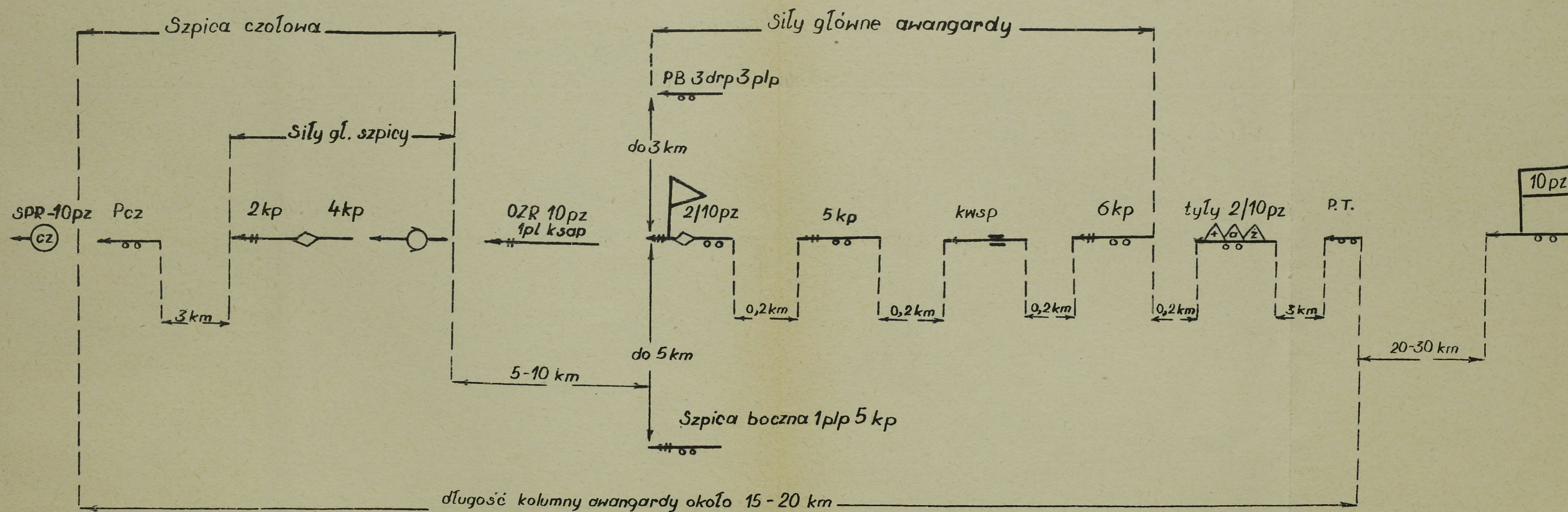
SCHEMAT UGRUPOWANIA MARSZOWEGO 9kp JAKO SZPICY TYLNEJ 10pz (wariant)

SCHEMAT UGRUPOWANIA MARSZOWEGO 3kp JAKO SZPICY BOCZNEJ 10pz (wariant)

SCHEMAT UGRUPOWANIA MARSZOWEGO 2/10pz JAKO AWANGARDY (wariant).

Patrol czołowy

- 1drp 1plp 4kp
- 2 saperów
- 1chemik zwiadowca

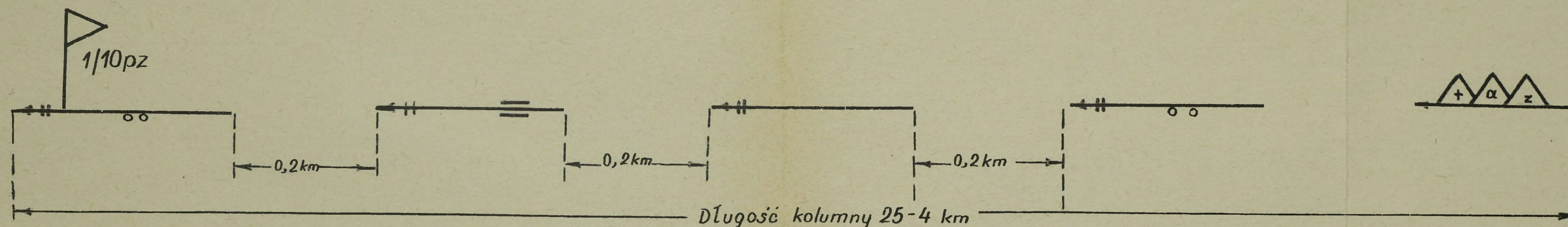
Szpicz czołowy

- 4kp 2/10pz (bez 1drp 1plp)
- 1plcz 1kcz
- 3pl moźdz. 82 mm
- 2 SPG-9 z plppanc
- 3dr 1pl sap
- 1drsk

Siły główne awangardy

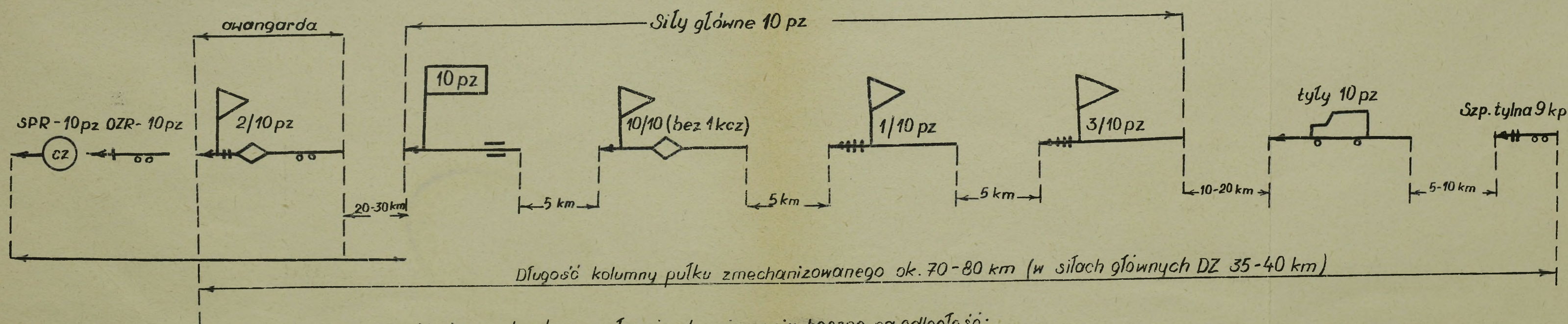
- Sztab batalionu
- 1kcz (bez 1plcz)
- 5kp (bez 1plp)
- Kompania wsparcia (bez 3plm 82mm i SPG-9)
- 6kp (bez 3drp 3plp)
- 1pl sap (bez 3dr 3dr sap)

Uwaga: Odległość między wozami przyjęto 30-50 m.

UGRUPOWANIE b_p MASZERUJĄCEGO W SIŁACH GŁÓWNYCH PUŁKU (warant)Średnie szybkości marszu

Wyszczególnienie	w dzień	w nocy	zasięg w km w ciągu doby
Wojska z mech. czołgi i artyl.	20-30 km / godz.	15-20 km / godz.	200-250 km i więcej
pieszo	4-5 km / godz.	4-5 km / godz.	25-30 km
na nartach	5-7 km / godz.		35-40 km
na samochodach	30-40 km / godz.	25-30 km / godz.	300-350 km i więcej

Załącznik nr 4

POUFNE :
Egz. Nr.....
Poz. ks. 2251/WWUGRUPOWANIE MARSZOWE PUŁKU ZMECHANIZOWANEGO MASZERUJĄCEGO PO JEDNEJ MARSZRUCIE (warant)

Uwaga: W miarę potrzeby wysyła się ubezpieczenia boczne na odległość:

- patrole do 3 km;
- szpice czołową i tylną w sile plp, kp 5-10 km
- szpice boczne do 5 km

